

пазливо се озърташе наоколо. Изведнажъ той се спрѣ. Чу се шумъ. Наблизо, по друга напрѣчна улица минаваше патрулъ и разговаряше тихо. Човѣкътъ се спотаи въ близкото кюше . . . Шумътъ утихна. Тогава човѣкътъ се огледа, прибѣгна леко нѣколко крачки, спрѣ до едни голѣми дъсчени порти и похлопа тихо. Никой се не обади. Той повтори по-силно. Изъ вѣтрѣ се закашли нѣкой, приближи и попита:

— Кой е? . . .

— Азъ съмъ, дѣдо Хаджи, едва прошепна човѣкътъ.

— Ти ли си, Ангеле?! — сниси гласъ Хаджията и зачудено попита. И безъ да се бави, отвори вратата:

— Влѣзъ! . . .

Човѣкътъ влѣзе, а слѣдъ него Хаджията залости добрѣ вратата.

Това бѣше прѣзъ пролѣтъта на 1876 година — врѣме, когато българскитѣ родолюбци, откъснати отъ бащино огнище, бродѣха и низъ най затынениѣ краища на поробена Бѣлгария. Тѣ будѣха братята си да не стоятъ вече съ скръстени рѣцѣ и спокойно да гледатъ турскитѣ безправия, кражби и звѣрства, а да грабнатъ пушки и като единъ човѣкъ да възстанатъ срѣщу своитѣ потисници. Съ десетки млади хора щураха по села, паланки и градове, прѣоблечени ту като просяци, ту като селяни, ту като търговци или турци, и на всѣкъдѣ, дѣто можеха да бждатъ чуени, разпалено говорѣха за бунтъ,